

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/2 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 9. rožnika 1893.

List 23.

Študent, ki se je bil odvadil moliti.

Katolišk mladeneč, iz bogoljubne in premožne družine iz Fäfelskega, bil je obdarovan s posebnimi duhovnimi zmožnostmi. Ko je ta mladeneč zveršil šolo domače duhovnije, se je odmenil dalje študirati ter pripravljati se za kak višji poklic. Šel je torej na gimnazijo. Toda, pajdašiti se je jel revež s spačenimi dijaki in postal zlagoma lahkomišljen, pohlepen po veseljah, slaboveren in brezbožen. Zanimaril je nauke svojih dobrih staršev in svojega duhovnega pastirja in postal nezadovoljen, čmeren, nesrečen.

Med tem je pa dalje študiral na raznih učiliščih in kar tiče nauke in véde, so bili z njim vsi zadovoljni. Toda ko je gimnazijo doveršil, prav za prav ni vedel, kam bi se dalje obrnil. Da se je o tem treba posvetovati z ljubim Bogom, na to še mislil ni, ni se zmenil za spoznanje, v katerem stanu naj bi po Božji volji iskal si zveličanje svoje duše. Lotil se je napervo zdravilstva; pa k temu mu je kmalo zginilo veselje. Potem se je obrnil k pravnštvu; pa tudi to se mu je hitro primerzilo. Slednjič se je odmenil za bogoslovje in je torej nekaj let obiskoval bogoslovske nauke. Vender tudi to se mu je priskutilo. K temu pa se je tudi njegovo premoženje vsled dolgega študiranja zmanjšalo in pričelo je pohajati Kaj pa zdaj?

Sprevidel je, da je prav nesrečen človek, ko so mnogi njegovih pridnih sošolcev že v raznih službah koristno delali za cerkev ali državo, njemu se je pa odpirala negotova prihodnost, in je bil še bolj potert. Še huje grizel ga je pa notranji nepokoj in pekoča vést, ki mu je bridko očitala njegove mladostne lahkomišljenosti in pregrehe. Že mu je bilo življenje skoraj zoperno in ni vedel, kaj početi. Ukljub vsemu študiranju

in učenju je bil pozabil tudi to, kjer se najbolnesrečni človek more najti mir in tolažilo...

Res se je naučil marsičesa; ali učenost, dušo si rešiti, umetnost, za srečo po smerti delati, to mu je bila tuja stvar, bil je v tem nevednež. Vernil se je v tej zadregi in negotovosti na dom k svojim domačim in je tam preživel nekaj časa, ne vedoč, kam in kako? Svojega duhovnega pastirja se je ogibal, ker zelo se je sramoval pred oči mu priti. Čas je tratil v družčinah in vedrilih, ali v njegovi duši ie rogovilil nemir. Približa se spomlad leta... in mladeneč si je terl dolgi čas s tem, da je po vertu svojih domačih drevesa sadil, drevje snažil mahù, obrezoval itd. Pri takem opravilu nekega dne pri mladem dnevesu na tléh najde molek, rožni venec: pobere ga in vncemarno vtakne v žep.

Verne se nato v izbo in prižgè luč. Kar neprevidoma ga prešine nepopisljiva bridkost: spomni se najdenega rožnega venca in razločno zasliši notranj glas, kateri mu kliče: „Moli, moli, moli!“ Vzame molek iz žepa, ga otožno ogleduje, in se spomni, kako srečen je bil v svojih prvih mladih letih, ko je še rad molil „roženkranc.“ — kako réven in nesrečen je pa postal, odkar je opustil molitev. Obudi se mu misel na tako dobre, že umerle starše, pa kako je z zmotami in grehi omadežal svoja lepa mlada leta. Serce ga neznansko boli in solze grenkega kesanja mu zalivajo oči. Zopet pa se mu zdi, da sliši glas: „Moli, moli, moli!“ Kar v trenutku je na kolnih in začne moliti rožni venec. V začetku se mu neče prav pospešiti, zlagoma pa gre zmeraj bolje. To mu je dušo s silno sladkostjo napolnilo in čutil je zopet mir v duši: bilo mu je, kakor bi mu bilo življenje oteto iz velike nevarnosti iz prehude bolezni.

Naslednji dan je hitel k svojemu duhovnemu pastirju, povedal mu, kaj se je z njim dogodilo in prosil za zamero zaradi svojega zanikarnega življenja in slabega zgleda, s katerim je ljudi pohujševal. Prosil je, naj mu pomaga, da opravi vredno dolgo spoved...

Opravil je res dolgo spoved in bil je kakor ves prenovljen. Vsem vaščanom je bil potem lep izgled gorečnosti v obiskvanji božje službe (v čemur zlasti veliko civilnih gospodov daje veliko pohujšanje vernikom, ko cela duhovnija v cerkvi Boga prosi blagoslova, oni pa sebi, svoji družini in celi fari neblagoslov z nebes kličejo!). Po mnogih molitvah in prevdarjanji si je odmenil, da bode v samostanskem življenju najbolje zadoščoval za svoje grehe in s pobožnostjo Bogu služil. Vender božja previdnost je bila drugač odmenila: poslal mu je Bog nevarno bolezen. Terpel je pohlevno kakor jagnje in po mnogem terpljenju, dobro pripravljen, je umerl z rožnim vencem v roki, kateri je bil v Božji roki orodje njegovega spreobrnjenja.

Modroversko kermilo zdrave omike.

(Dolje.)

Skrivnosti.

I. Poglavje.

b) Skrivnosti v okrožji vere.

Bog je, Bog biva, Bog bistvuje. Ta resnica se tako gotovo priznava, kakor naslednja: celina je večja od svojega dela. Pa kaj je Bog? To vprašanje stavi moj um pred morje, česar globočine ne more domeriti.

Deus ubique secretus est, ubique publicus; quem nulli licet, ut est, cognoscere, et quem nemo permittitur agnoscere. S. Aug. in ps. 74.

Bog je večni, ni nikoli začel bivati, nikoli ne bo nehal bivati, ne bo nikdar imel konca, nezméren je, njegova pričujočnost presega nebo in zemljo: vsemogočen je, hoteti in storiti je pri njem eno in isto: je stvarnik; rekel je in njegova beseda ukresne svét iz ničesa: vse vé, preteklo, sedanje in prihodnje: ni mu skrita naj skrivnejša guba našega serca; vse vlada. Ali kaj je večnost, neizmérnost, vsemogočnost, vsevednost, vserazvidnost: bitnost, ktera utrupli, oživi to, česar ni. Moj duh se utaplja v takih globočinah!

c) Skrivnosti v okrožji vere.

En Bog v treh osebah, Oče, Sin in sv. Duh: prva skrivnost. Sin Božji vélovečen v krilu Device: druga skrivnost. Jezus Kristus umerje za nas na križu: tretja skrivnost. Pa kako morejo

biti tri osebe, resnično razločene, en sam in isti Bog? Kako je mogel Sin Božji, sam Bog, nase vzeti naravo nepopolno, kot je naša? Kako je mogel Jezus Kristus, ob enem Bog in človek, ponižati se do smerti za grešnike?... O globočina neizmérna!

Brez skrivnosti vam ni nobene vednosti. Pri začetku prirodoslovja že drobec poniža gizdavo glavo. Kaj je peščeno zernce, kaj svitli trak, trohica plina — ne umore nikdo uganiti, razrešiti, razumeti.

Mérstvo, ta veda, čije vrednost naduti duhovi zato prehvaljujejo, da bi ložej bogoslovje teptali, razgrinja nerazumljivih resnic in stavi nalog v razrešenje reči, katerih niso dognali naj izverstniši računarji, starodavni in novejši ne. Nad dva tisuč lét iščejo z ravnilom in magnetico četvér (kvadrat) okroga in od dane kocke dvojno; pa zastonj. Z računi dokazujejo po učiliščih neskončno deljivost snovi, kar se ne dá razumeti. In vérska veda ne bi smela imeti nobenih težav, pritežnosti, vsak naj bi vse s svojo slabo pametjo razumel in bil zmožen vse temine in globočine pregledati?... Čakaj malo, umski pritlikovec, ki hočeš vsemogočnega in vsevednega Boga dorazumeti, na odgovor klicati, njemu se ustavljati, ali celo z nezumno prederznostjo tajiti ga in sam svojo nezmožnost na Njegovo mesto staviti!

Kerščanska vera ima dvojen obraz: enega sojnega, svetlega; drugega osojnega, senčnega. Ako jo premišljujemo v njenih dokazih, je sama jasnost in sama prepričalnost. Čudeži, storjeni o belem dnevu, priznani so po njenih sovražnikih in njenih prijateljih; prerokbe so očitno spolnjene; zaderžki, nezmagljivi po človeški misli, so premagani po oznanovalcih, spričevalcih, mučencih, — vse priča, da je vera nebeška. — Ako pa jo premišljujemo v njenih resnicah, se nam vmés odpirajo neizmérne skrivnostne globočine, tema neprezirljiva. Ker sta obojna obraza neločljivo sklenjena, vas mora svitlost pervega primorati, da spoštujemo tudi temnost in skritost drugega.

Mi smo pa taki, da jasnost v skrivnostih tirjamo, da bi pasli svoj napuh; tirjamo mračnost v zapovedih, da bi izgovarjali svojo nepokorščino. Taka je, taka! Zvita samopašnost, ta spačena ljubav samega sebe, v nas rodi nasprotné nazore in želje, — tako delamo po svojih različnih koristih in samoljubji. Rad bi tat, da bi krasti ne bilo greh, ker je tat; rad bi nečistnik, da bi ne bilo šeste zapovedi, ker je mesenost njegova priljubljena pregreha; rad bi preklinjavec, bogoskrunec, obrekovalec itd., da bi dotičnih prepovedi ne bilo, ker ne ljubi ne Boga in ne bližnjega; rad bi sploh veliki grešnik, da bi ne bilo

pekla, ker ogenj peče; rad bi liberalec in brezverec, da bi ne bilo tistega strogega reka: „Kdor ne veruje, bo pogubljen.“ (Dalje nasl.)

Cerkveno leto, ali letni sveti časi in dnevi.

Spisal Ivan Komljanec.

Tretje poglavje.

(Dalje.)

Velikonočna doba.

§. 19. Nadaljevanje.

Druga bogoslužna opravila velikega četertka so: 1.) Sv. maša; 2.) prenesenje presv. Rešnjega Telesa; 3.) odkritje oltarjev; 4.) umivanje nog; 5.) posvečevanje sv. olja.

Vsled ukaza kongregacije obredov z dne 27. septembra 1608. in na povelje papeža Klementa XI. z dne 15. marcija 1712. se ima v vsaki cerkvi brati le ena sv. maša; ostali duhovni iste cerkve pa imajo prejeti sv. obhajilo. Poslednje je bilo nekdanj s kaznijo zapovedano.¹⁾ Sv. maša se bere v beli opravi, in vse njene molitve se ozirajo na veseli dogodek, da je bil Kristus ta dan postavil daritev sv. maše. Radovaje se tega spomenika Ljubezni veleva sv. cerkev, da se „glorija“ slovesno zapoje med veselim zvonjenjem in radostnim spremljevanjem z orgljami. Zdjenci pa se poverne spomin na žalosten dogodek vjetja Kristusovega; za to po „gloriji“ zvonovi do velike sobote utihnejo, in orglje umolknejo. Z lesenim klepetcem se verniki opozarjajo na imenitnejše dele službe božje. Sveta, pretresljiva tihota vlada v svetišču, spominjajoč na križano Ljubezen, ki je v noči tega dne okusila britki kelih terpljenja.

Pri sv. maši posveti duhovnik tri hostije; ena se zavžije, ostali dve pa se shranite v stranskem oltarju, ter ste odmenjeni ena za „vgrobpoloženje“, druga za „mašo predposvečeno“ velikega petka.

Pri Gerkih se v ta dan posveté hostije za bolnike, kolikor jih potrebujejo v celem letu. — Po končani sv. maši se presv. Rešnje Telo med pevanjem himne: „Pange lingua“ prenese v stranski oltar. To prenešenje pomeni pot Kristusovo po zadnji večerji na Oljsko goro.

Ko so se pred oltarjem, kjer se je shranilo Presveto, opravile večernice, prične se odkrivanje oltarjev, t. j. odvzame se jim ves kinč, pertovi, cvetlice itd. Le sv. razpelo, s pertičem zagernjeno, in pa nekoliko praznih svečnikov ostane na njih. Ta običaj poznajo že najstarejši obredniki. Onjem govori tudi Izidor Sevilski in sv. Eligij v 7. stoletju. Nekdanj so oltarje po vsaki sveti maši odgrinjali, ter jih umivali z vodo z vinom zmešano. Na veliki četertek pomeni ta običaj, da je bil Kristus v svojem terpljenju od vseh zapuščen, in oropan celó svoje obleke. Na to spominja 21. psalm, ki ga duhovnik moli pri tem opravilu.

Umivanje nog na ta dan je bilo po nekterih cerkvah v navadi že v 4. stoletju, in ima biblično podlago. Pri zadnji večerji je namreč Kristus umival noge svojim apostolom (Jan. 13, 4. i. d.). Cerkveni

zbor Toledanski (l. 694) zapoveduje duhovnikom s kaznijo, da imajo spolnjevati ta običaj.¹⁾

O pomenu tega opravila se javi sv. Bernard: „Iz treh vzrokov je umival Jezus svojim učencem noge. Hotel jim je dati dokaz svoje ljubezni, vzgled svoje ponižnosti, poduk o potrebi notranjega očiščenja.“

Posnemaje vzgled svojega najvišjega Gospoda, umivajo papež na veliki četertek noge trinajsterim ubogim duhovnikom, škofje pa dvanajsterim ubožcem. Tudi nekteri kerščanski vladarji, n. pr. cesar Avstrijski, izveršujejo to opravilo nad 12 ubožci.

V škofijskih cerkvah posvečujejo v ta dan tudi sveto olje, t. j. olje bolniško, sv. krizmo, in kerstno.

Sv. Bazilij terdi, da izhaja ta običaj iz časov apostoljskih. O posvečevanju sv. olja v ta dan govori že cerkveni zbor Kartagski l. 398. Poznajo ga tudi najstarejši obredniki. Pri Gerkih se v ta dan posvečuje le sv. krizma; drugo olje pa sproti, ko se rabi. Pravico, posvečevati sveto krizmo, ima pri Gerkih za vso gerško cerkev le patrijarh carjigraški. Olje bolniško in kerstno pa smé posvečevati vsak duhoven, ki kerščuje, ali deli zakrament poslednjega olja. V rimski cerkvi imajo samo škofje pravico posvečevati vse trojno sv. olje; mašniki bi smeli to storiti le s posebnim pooblaščenjem papeževim.

Vzrok, da so ravno veliki četertek odločili za to cerkveno opravilo, utegne biti v tem, ker je Kristus v ta dan postavil zakrament mašnikovega posvečevanja, ki je vir raznih milosti. Olje pa nam simbolično počituje razne milosti, ki nam jih Bog deli po mašnikih — delivcih skrivnosti božjih.

Posvečevanje olja se verši med sv. mašo po molitvi: „nobis quoque peccatoribus.“ Škofu streže pri tem opravilu 12 mašnikov, 7 dijakonov, in 7 poddijakonov. Število mašnikov se smé skerčiti na pet.

To obilno prisustvovanje izvira še iz onih časov, ko so morali duhovni iz dežele osebno priti po sv. olje.

Nekdanj so v ta dan v cerkveno občinstvo po jako ganljivem obredu sprejemali očitne spokornike.²⁾

(Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ternje. 5 jun. (Zahvala in priporočilo.) Za zidanje nove cerkve presv. Trojice v Ternji prejel sem po cenjenem časopisu „Zgodnja Danica“ 36 gl. Iz serca se zahvaljujem vsem dobrotnikom, ki so v ta namen kaj darovali.

Ne lotil bi se nabiranja milih darov za novo cerkev v Ternji, ko bi ne pritiskala skrajna sila, ker vem, da se od vseh strani kliče in prosi pomoči. Različne nesreče in stiske zadevajo slovenske rojake in marsikateremu je treba hitro pomagati, da se mu reši življenje, ali pa obstanek v njegovem stanu. Pri mojih duhovnijanih gre pa za večno življenje!

Število prebivalcev Ternjske kuracije se je v zadnjem času jako pomnožilo — šteje namreč do 1200 duš. In za to število ima zadostovati cerkva, ki je bila nekdanj zidana za kakih 400 ljudi! Ni čuda, da ob nedeljah prihajajo ljudje že o 1/2⁹ v cerkev

¹⁾ Conc. Tolet. XVII. c. 3.

²⁾ Gl. Fluck, Liturg. II. d. str. 680 i. d.

¹⁾ Liturg. Fluck. II. d. str. 670.

in čakajo celo poldrugo uro na sv. opravilo, ker pozneje bi prostora ne dobili. Pa koliko ljudi pride od drugod, kjer nimajo ob 10ih opravila — iz Št. Peterske in Zagorske duhovnije!

Iz tega vsak lahko razvidi, da dobra tretjina ljudi ostaja zunaj cerkve med sv. mašo, kar je silo napačno in neprijetno. Prečastiti duhovščini je pa gotovo predobro znano, kako se pogosto posebno otroci in mladenči zunaj cerkve obnašajo! Bolehni in betežni ljudje v cerkvi, kjer je neznosno soparno in vroče, prestati sploh ne morejo. Kolika škoda za njih duše! In Ternjevski duhovnjani so tako mirni, dobri in pobožni ljudje. Zaradi ubožtva si pa v kratkem času pomagati ne morejo. Kako tudi? Ena stiska odide — druga pride. Meseca majnika so imeli navadno že lepo visoko travo po velikih travnikih, — letos pa se je do predkratkim komaj kje travica pokazala. In sedaj, ko je začelo lepo deževati in je trava vidno, rastla neprevidoma nastanejo plohe, Pivka zraste in vse travnike jim preplove. Vse je pod vodo. Kader pa voda izgine morajo travo pokositi in vreči — na gnojišče, ker je blatna. Travniki pa so njih poglavitno premoženje. In vendar, kolika gorečnost, kolika požertvovalnost jih spremlja v dosegu skupnega dela in hrepenenja. „Novo cerkev! Prostorno cerkev si zidajmo, saj nam bode Bog pomagal!“ Tako slišiš dan za dnevom Ternjane pogovarjati se. In milostljivi Bog bode gotovo uslišal njih mile prošnje in podpiral ljudi, ki se tudi trudijo, pa še zelo se trudijo in darujejo za novo cerkev.

V štirih mescih so sami darovali v denarju 248 gld. 10 kr. In koliko so zapisali, da hočejo dati, ako bode dobra letina! Koliko nevarnosti in truda prestanejo, ako hočejo kak voz kamenja prepeljati raz verha Sv. Trojice! Gredo zjutraj ob 7ih in pridejo še le popoldan ob dveh domú. Kolikokrat pa bodo morali še to storiti! Da bi letos začeli zidati, na to še misliti ne moremo. Imamo še vsega premalo: denarja, kamnja, peska in apna. Zato se še vnovi obračam s prošnjo do vseh za čast Božjo in dušni blagor bližnjega vnetih duhovnov in svetnih dobrih sere in prosim milih darov za novo cerkev v Ternji. Vsako še tako malo darilce bode hvaležno sprejeto.

Franciški Lakmajer,
kurat.

Iz Leskovca. (Č. g. Fr. Grivec. Čikago in darovi.) Zapustil nas je 29. maja čast. g. Fr. Grivec, in šel v zasluženi pokoj ter biva v Lahovčah na Gorenjskem. Delal je tu 27 lét, bil ranjcemu gosp. dekanu Edvardu Poljaku desna roka, revežem vselej skrit dobronik, mladini dober učenik, spokornikom skušen zdravnik, tovarišem zgled. Dan ločitve je kazal, koliko ljubezen in spoštovanje ima pri župljanih; njegov spomin je stalen in vterjen v sercih. Naj usmiljeni Bog dá, da bode še mnogo lét delal v tihem in mirnem kraju Lahovčah pri najhni čedi, ko so mu telesne moči za veliko čedo odpovedale. Leskovško župnijo naj tudi v prihodnje ohrani v blagem spominu! —

Na mnoga vprašanja o potovanji v Čikago odgovor: V. č. škofijstvo ga ne želi; zatoraj pa nekoliko denarja vbogajme: 10 gld. za pogorelo cerkev v Zaplani; za afrik. misijon 5 gld.; za bratovščino za duše v vicah 5 gld.; za dijaško mizo 10 gld.

V Šmartinu pri Kr. je 31. maja umerl zvečer ob 6ih obče spoštovani župnik č. g. Anton Klemen,

previden s svetimi zakramenti za umirajoče. Rojen je bil l. 1821 na Brezovcu pri Ljubljani, posvečen l. 1847. Bil je eden izmed mnogih kranjskih zmožnih mladenčev, kateri so po neki neljubi naredbi, čez 14létni, morali mahati čez Gorijance na Hervaško, ako so hotli dalje študirati, in še le v „filozofijo“ je bilo dopuščeno v domovino v šolo se poverniti, ako se niso mogli poprej pritihotapiti v domače šole, kar se je mnogim posrečilo, tudi pokojnemu g. Antonu malo pozneje. Sreča pa je bila, da ni bilo treba „olike“ tako drago plačevati, kakor pozneje v času zlate in židane inteligence in prostostne dobe, ktera marsikteri hiši vse žepe izprazne, mladenču enemu in drugemu pa možgane zmeša. Bog daj ljudstvom in postavodajavcem živo vero in darove sv. Duha, da bi vselej pravo zadeli.

Zaplana, 28. maja 1893. (Zahvala in prošnja.) Za popravo oziroma novo zidanje naše, dné 19. marca t. l. pogorele farne cerkve, so nam izvolili nakloniti: Prevzvišeni knezoškof dr. Jakob Missia 150 gld.; dalje p. n. gospodje župniki: Fr. Schweiger 10 gld., Jos. Lavrič 5 gld., Vinc. Polaj 5 gld., Ivan Verhovnik 2 gld., Lovro Bergant 17 gld., Tomaž Potočnik 10 gld., Jak. Ferjančič 2 gld., Anton Berce 5 gld. 82 kr., blagorodni gospod Oroslav Dolenc, svečar, 20 gld.; od slavnega vredništva „Zgodnje Danice“ smo prejeli zbirki 50 gld. —

Naznanovaje vsem blagim darovalcem svojo najtoplejšo zahvalo, kličemo iz celega serca: Bog plačaj stoterno! Prosimo ob enem vse dobrotljive Slovence in Slovenke daljnih milodarov, kateri naj se blagovolijo pošiljati farnemu vradu v Zaplano, ali pa slavnemu vredništvu „Slovenca“ ali „Zgodnje Danice“ v Ljubljano.

Pravični in usmiljeni Bog bo te darove, obrnjene v božjo čast in nesrečnemu bližnjemu v pomoč, gotovo obilno povračeval.

Jos. Škofic,
župnik.

Fr. Jereb, Andr. Petkovšek,
ključarja.

Zvonček sv. Jožefa iz Prjedora v Bosni. V mescu juniju (rožniku), v petek po osmini častiljivega praznika presv. Rešnjega Telesa, obhaja sv. rimo-katoliška Cerkev spomin najsvetejšega in najljubeznjivšega Božjega Serca Jezusovega. Iz serca in vse duše želeli, delati in pospeševati je, da bi se ta nezapovedani praznik iz hvaležnosti, spoštovanja in ljubezni vedno bolj obširno, občneje, vzvišeno in slovesno obhaja; ne samo po samostanskih, cerkveno-družbenih zavodih, skupščinah in bratovščinah, temveč povsod, po mestih, po deželi, po terjih in vaséh — pri vseh kerščansko-rimo-katoliških različnih narodih, tudi med narodom slovenskim. Hvala Bogu, med raznimi narodi v rimski vseobči Cerkvi se že ta praznik tu in tam obhaja bolj častito in dostojno, z bolj slovesno službo božjo po cerkvah in z vernimi pobožnostimi in dobrimi deli.

Osobito vzvišeno-slovesno obhaja se praznik Božjega Serca Jezusovega v cerkvenih sv. redovih, družbah in bratovščinah. Tudi po Slovenskem se tu in tam obhaja bolj častljivo dan spomina najsv. Serca Jezusa Kristusa, Boga-človeka.

Toda mnogo je še krajev in cerkvenih občin, kjer se združeno z ljudstvom vred ne obhaja, niti se

javno in obče ne spominja, in vernemu ljudstvu se v cerkvi naznanja; kar je žalostno znamenje.

Po mnogih okrajinah, osobito izven Avstrije, imajo Jezusovega Serca nedeljo, in ta je prva nedelja po petku presv. Serca Kristusovega; to pa za to, da vse verno ljudstvo ložje more obhajati bolj slovesno in opravljati in vdeleževati se vernih pobožnosti v slavo presv. Serca Sina Božjega. Spodobilo bi se iz ljubezni do najljubeznjivšega Božjega Serca, kjer ni lahko in mogoče vseobčno v petek po osmini presv. Rešnjega Telesa obhajati bolj slovesno ta praznik, da bi preložili slovesno praznovanje na nedeljo po tem prazniku. Tako naj bi vsaj enkrat v letu bil temeljit, pomenljiv, iskren in podučljiv sv. govor v cerkvi o presv. Sercu Jezusovem in o ljubezni, pobožnosti, češčenju, posnemanju in hvaležnosti do tega najljubeznjivšega Serca in da bi se, kar največ mogoče, prejemale zakramenta sv. pokore in presv. Rešnj. Telesa, ter skupno sv. obhajilo za popraviljanje in nadomestovanje vseh razžaljenj, nečasti in nehvaležnosti, ki se godé dan in noč temu presv. Sercu od ljudi, katere je to Božje Serce toliko ljubilo in jih vedno ljubi. Podobe presv. Serca Jezusovega naj bi se izpostavljene v češčenje sijajno lepšale in s krasno razsvitljivo okinčale. Bolj slovesna služba božja, skupne očitne molitve in pobožnosti naj bi se opravljale pred podobami Serca Božjega.

V raznih cerkvenih redovih, družbah, bratovščinah in tudi v mnogih krajih opravljajo sv. verne pobožnosti v čast presv. Sercu Jezusovemu celi mesec junij, in to v cerkvah, samostanih, cerkveno družbenih hišah, v mestnih in selskih domovih skupno in zasebno. Ta pobožnost k Jezusovemu najljubeznjivšemu Sercu v mescu juniju še posebno, naj bi se razširila, opravljala in se vterdila po vsi Sloveniji, med vsem vernim narodom slovenskim. In merzla, ledena serca, za Boga, za pravo ljubezen, za vero in Cerkev, za kerščansko katoliško čednostno, dobrodelno, spokorno življenje, se bodo otajala; mlačna serca bodo se ogrela in vnela; verna, pobožna in ljubeča serca se bodo še bolj vnela in vravnala se po sercu Gospoda našega Jezusa Kristusa.

Vsaka kerščansko-katoliška slovenska hiša in družina naj bi imela v stanovanju svojem izpostavljeno lepo podobo presv. Serca Jezusovega. Znano je, kolike milosti, pomoči, varstva, darov in dobrot je Jezus v razodenju sv. Margarite Alakok obljubil onim, kateri bodo imeli podobo Njegovega presv. Serca v češčenje izpostavljeno. Malo je, ko bi vse serca ljudi in naših milih in dragih za nas bila in nas ljubila; veliko, neopisljivo veliko pa je, ako Serce Jezusovo za nas bije in nas ljubi! Mnogo je ljudi na svetu, za ktere skoro nobeno serce ne bije in jih istinito in osobito ne ljubi; ali jedno Serce je, ki za vse in za vsacega posebej bije in ga ljubi in to je: Najljubeznjivše Božje Serce Jezusovo.

Človeška serca in njihova dobrota in ljubezen so jako spremenljiva, ni se na njih dobroto in ljubav zanašati, kedor se zanese, se mnogokrat zelo in grenko prevari, bitko se ogoljufá; samo serce Jezusovo je nespremenljivo, dobro, zvesto in stalno-ljubeče! Spreobrnimo svoja serca k Sercu Jezusovemu; to presv. Serce bodi vzor srcem našim, vpodobimo jih po Njegovem in blagor nam, blagor narodu slovenskemu, blagor Sloveniji!

Zlo in gorjé, ako pešamo in mlačni, malomarni in merzli postajamo v živoveri; gorjé, ako sveta in

prava ljubezen do Boga in bližnjega v nas pojema, vgasuje in zgine; gorjé, ker to se že godí v pre-mnozih!

Zatoraj le k Sercu Jezusovem, le nazaj k sercu Božjemu, k temu ognjišču istinito prave največe ljubezni Božje! In kmalo bo vse bolje v cerkvenih in svetovnih družbah, družinah, župnijah, občinah in hišah. —

V mescu juniju je tudi spomin in god velikega čudodelnika, serčnega ljubljenca presv. Deteta Jezusa in njegove deviske Matere Marije, svetega Antona Padovanskega, tega čudovitega pomočnika in priprošnika v raznoverstnih dušnih in telesnih silah, nevarnostih in potrebah.

Ta svetnik je že jako znan in se iskreno časti in v pomoč kliče po vsej Sloveniji. In mnogoštevilni verni Slovenci in Slovenke so že skusili obilne čudovite pomoči njegove, ter so prepričani o njegovih mogočnih priprošnjah pri Bogu. Zatoraj le še bolje, iskrenije in zaupljiveje častimo sv. Antona Pad. in se mu v priprošnje priporočajmo; posnemajmo pa ga osobito v ponižnosti, gorečnosti za izveličanje duše svoje in duš bližnjih naših, v hvali Božji in ljubezni do Jezusa in Marije. Vsaki terek ga še posebno častimo; opravljajmo v večjo slavo Božjo in češčenje tega ljubljenca Božjega zaporedoma 13 torkov v letu; pa tudi v tem mesecu juniju ga vsaki dan častimo, prosimo in se mu zaupljivo priporočujmo v vseh dušnih pa tudi v vseh pravičnih časnih, telesnih potrebah; posebno ga pa prosimo, da nam sprosi ponižnost, krotkost in ljubezen do presv. Serca Jezusovega.

Rimo-katoliški Slovenci smo večino ubogi, v raznih in mnogih dušnih in telesnih potrebah, stiskah, nadlogah in nevarnostih; mnogoštevilni vidni in nevidni nasprotniki želijo in hočejo nam škodovati v verskem in narodnem oziru, v cerkvenih in družih pravicah. Treba nam je velike milosti in pomoči od zgoraj — od Boga-Očeta luči; za to nam je jako potreba mogočnih pomočnikov in priprošnjikov pred prestoljem presv. Trojice v nebesih. Za Marijo Devico in sv. Jožefom Njenim ženinom, imejmo pred drugimi pomočniki tudi sv. Antona Padovanskega; vsaki verni Slovenec naj skusi njegove mogočne priprošnje in čudovite pomoči. Tudi tu v jugoslavenski Bosni se sv. Anton Padovanski med bosanskimi katoliki obilno časti, mnogi se njemu v čast po več torkov v letu ostro postajo in zadobijo obilne milosti, pomoči in blagodare, ali so rešeni raznih dušnih in telesnih nadlog. Se vé, da to se po méri vere naše, upanja in kerščanskega življenja našega več ali manj zgodi in zadobi...

Iz Bosne, 18. maja 1893. (Kdo je dežja sprosil?) V okolici Prjedorski bila je huda suša, sternena žita in trave na senokoših so mnogo zastala v rasti; suša, mrazovi, silni sušivni vetrovi — to je nad 70 dni; vender za čudo še vse lepo in dobro je na poljih in travnikih. Hvala Bogu!

V silni suši šla je mahomedska procesija iz velike džamije (mošeje) v malo, blizo železnice. V tej musulmanski (turški) procesiji spredaj šli so vsi hōdži in muezini (verski služabniki islamski) pevajoči molitve v arabskem jeziku; za temi šli so mahomedski dečki šolarji, dva in dva skupaj, v dolgi versti. Po vsaki odpeti molitvi zavpili so zajedno s potegnjenim zdihajočim glasom vsi dečki: „Hamid!“ — Mahomed. (Mahomedci ne imenujejo proroka svojega Mahomed, nego „Hamid.“)

Temno-žalostni, grozni, tužno-merzli činili so se mi ti kriki in prošnje. Vsako stran šolarjev šli so odraščeni mahomedci v procesiji. Došavši v malo džamijo so se klanjali, molili in prosili za dež. O taki priliki se tudi ostro postijo. Neki razkolne Cerkve kerščani so rekli: „Sada bude kiše, dežja, jer idú Turci u prošeciji molit za njega. Jaz sem jim ugovarjal; ali terdili so: „Očete (hočete) vidjeti.“ Skorej sem želel, da bi oni dan in še vsaj dva dni dežja ne bilo; to pa za to, ker bi se kerščanom dozdevalo in dokazovalo, da je i mahomedska vera dobra in prava.

Popoldne oni dan začelo se je oblačiti in močno grometi; mahomedci bili so že ponosni na procesijo svojo, ali dežja ni bilo, pa tudi še 8 dni potem ne. Začeli so pa katoliki pri Šmarnicah ponižno, skesano in verno zaupljivo prositi za dež, in došlo ga je za silno potrebo; napravili smo pa čez nekaj dni, ko je zopet suša pritiskala, malo procesijo s sirotinskimi dečki po polju in v kapelo domačo. Kraljice presv. rožnovenca, proseči za blagodejni dež. Po vsakem oddelku molitve so nedolžni dečki milo zaklicali trikrat: „Gospodin, smiluj se! Kriste, smiluj se! Gospodin, smiluj se i podieli nam blagodejne kiše!“ Še tako terdo človeško serce bi se omečilo pri tako milem klicu ubogih dečkov, koliko bolj pa serce Božje! In še tisti dan in naslednjo noč začela je obilno rositi dobrodejna rosa izpod neba, in namočil je dež žejno zemljo in nje rastline, katere začele so lepo rasti in vspevati. Hvala Bogu!

Razgled po svetu.

Dunaj. (25letnica majnikovih šolskih postav.) Eden katol. listov je prinesel statistični pregled, kateri kaže verske spremembe v letih 1886—1890 in priča, kako neznansko škodo so majnikove postavbe katoliški veri storile le samo že na Dunaju. Te leta jih je odpadlo na Dunaju 1663 v druge verstva ali brezverstva; pristopilo iz družih verstev v katoliško Cerkev pa le 1044. — Iz tega izkaza, pravi „Kathol. Kirchenzeitg.“, je očitno, da na Dunaju jih vsako leto veliko več odpade od katoliške Cerkve, kakor pa jih vanjo pristopi iz družih verstev. Ta prikazen se pojasnuje iz indiferentizma nove šole. Sklepa pa obširniši pregled s temi besedami: „Začetniki brezvérskih postav bodo pač imeli dosti odgovoriti.“ In oni, ki jih še zmeraj hvalijo in zagovarjajo — kaj pa tisti? In sodba se vsak dan bliža!

Rim. Sacerdotes adoratores pri sv. Očetu. — „18. aprila l. l. so se francoski romarji poklonili sv. Očetu. Med njimi je bilo tudi veliko udov družbe „Sacerdotes adoratores.“ t. j. duhovni molivci sv. R. T. — Ti so se od družih ločili s tem, da so nosili na persih podobo sv. Hostije.

Eden izmed njih, P. Henrik Durand, razloži sv. Očetu bistvo in pomen te družbe-bratovščine, njena pravila in število udov. Sv. Oče na vse to z vidnim veseljem reko: „O kakó lepo je to; naznanite vsem, da jih blagoslovim in prosim, da naj zvesto opravljajo svojo dolžnost!“

Potem se z vsakim častivcem posebej dolgo pogovarjajo ter kažoč na podobo sv. Hostije na persih večkrat vzkliknejo: „O Najsvetejši Zakrament! O Najsvetejši Zakrament!“ Ali ne bodo te besede, to za-

nimanje verhovnega poglavarja sv. Cerkve za družbo „Sacerdotes adoratores“ novo bodrilo za marsikoga, da se zapiše v to družbo?

Rim. Bližnji konzistorij je napovedan in postavljen na 15. dan rožnika (junija)

Monsign. Sembratowicz, greško-katoliški nadškof, je 29. maja imel v cerkvi sv. Petra v Rimu slovesno sv. mašo po jutrovo-katoliškem obredu; azistirali so mu: škofa iz Przemisla in Stanislavova, kanoniki treh rutenskih škofij, kakor tudi rutenski mašniki, ki so prišli z ljudstvom v Sveto deželo. Po sv. maši je bilo sprejetih od sv. Očeta dvesto rusinskih romarjev. Nadškof Levovski je prebral latinsko pismo verne vdanosti, na katerem je bilo tisuče podpisov, in izročil je mile darove za sv. Očeta. V odgovoru so sv. Oče prav posebno povdarjali zahvalo romarjem, spominjali so se nove škofije Stanislavovške, Rusinom dajaje sv. očetovski blagoslov so zbudili sklep, da se bode pospešil okrajni cerkveni shod, ki se je bil sošel prvič l. 1882. Veselé se doseženega vspeha in ne dvomijo, da Rusini so zvesto vdani sv. Prestolu; opomnili so še škofe, duhovstvo in vernike na njihove dolžnosti in razodeli upanje, da se tudi še nezedinjene jutrove cerkve vernejo v naročje matere sv. Cerkve. Podelili so k sklepu romarjem apostoljski blagoslov, in potem so se vsi božjepotniki posebej predstavili Njih Svetosti.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec rožnik (junij.)

a) Glavni namen:

Družbinski očetje in matere.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

(Konec.)

Lahko je previditi, kako potrebujejo očetje in matere posebne pomoči, da vredno izpolnujejo in izvršujejo svoj poklic in svojo veliko nalogo; da moramo prav posebno pomoč božjo od sv. Jezusovega Serca izprositi dandanes očetom in materam, ko se brezbožnost in poguba derzneje ko kedaj in mnogokrat celo po političnem potu vtihotapljuje v družbinsko svetišče. Pobožnost do presv. Jezusovega Serca kaže nam verh tega še prelepo podobo vseh kerščanskih družin, namreč sv. družino v Nazaretu: Jezusa, Marijo in Jožefa.

Ravno na to družino opozoriti so hoteli tudi sv. Oče Leon XIII., ko so vstanovili z okrožnico z dne 14. rožnika pretečenega leta splošno bratovščino kerščanskih družin v čast sv. družine v Nazaretu za vesoljno katoliško cerkev.

„Vsakdo mora spoznati,“ pravijo sv. Oče v tem listu, „da sreča posameznih, kakor tudi vseh skupaj, je zastavljena večinoma na to, kakošna je domača vzgoja in družbinsko življenje. Čim bolj se vkorenjuje čednost v hiši starišev, čim skerbniše vzgajajo stariši z besedo in z zgledom svoje otroke po verskih pravilih; tem obilniše sadove žanje od tega občina in cela družba. Zatorej je veliko na tem ležeče, da se družina ne le razcveta na podlagi zakona, temveč se tudi vedno bolj in bolj obravnava po svetih pravilih; da se v nji goji verski duh in kerščansko življenje z vso marljivostjo in stanovitnostjo.“

„Zatorej je tudi predobrotljivi Bog celi načrt odrešenja tako zveršil, da se nam je stavil pred oči najpopolnši vzgled družbinskega življenja, vzgled čednosti in svetosti.“

„Ta vzgled bila je sv. družina v Nazaretu. V njenem naročju skrito je bilo solnce pravičnosti. Kristus, naš Bog in Odrešenik, s svojo deviško Materjo in Jožefom, onim svetim možem, ki je bil poklican zastopati Jezusu očetovsko mesto. Vse čednosti in kreposti, ktere se morejo sploh nahajati v domači družbi, v družbinskem življenju — najzvestejša medsebojna ljubezen, spolnjevanje dolžnosti, sveto življenje, pobožnost, — vse to nahajalo se je v največji meri pri oni družini, ki je bila določena v podučljivi izgled vsem drugim družinam. Zato pa je tudi po modrem in dobrotnem sklepu božje previdnosti dobila tako obliko, da tako rekoč vsi kristjani sami od sebe, naj si bodo ktereга koli stanú, s pogledom na njeno podobo dosežejo nagib in spodbudo do vsake čednosti.“

„Družbinski očetje imajo v svetem Jožefu resnično najlepšo podobo očetovske čujočnosti in modrosti; matere imajo v Mariji blaženi Devici in Božji porodnici, naj izverstnišo mater ljubezni, nrvnosti, ponižne pokorščine, najpopolnše zvestobe; v Jezusu, ki jima je bil podložen imajo otroci božji izgled pokorščine, ktereга naj občudujejo, molijo in posnemajo.“

„Oni, ki so od plemenitih starišev, m. rejo in naj se tudi od te družine kraljevske rodovine učé, kako naj bo človek v sreči zméren, v nesreči pa poterpežljiv in stanoviten. Bogati tu lahko sprevidijo, koliko se ima čednost višje ceniti, ko bogastvo. Delavci in rokodelci in sploh vsi oni, kterih je dandanes veliko, ki so vsled pomanjkanja in revščine družbinske radi otožni, ako se ozrejo na svete člane one vzvišene družine, najdejo dovolj vzrokov, bolj se veseliti svojega stanú, kakor pa čeznj tožiti. Imajo namreč skupno s sveto družino delo in težave in skerb za vsakdanje življenje. Tudi Jožef moral je delati, da si je prislužil svoje potrebščine: celo Sin Božji zverševal je s svojimi rokami tesarska dela, ter se nam ni treba čuditi, da so po takem vzgledu zapustili mnogi modrijani in bogatini vse na tem svetu in si izvolili z Jezusom, Marijo in Jožetom revščino v svoj delež.“

Izgled ima čudovito moč, ter deluje tem vspešneje, čim svetejši, višji in vzvišenejši so oni, od katerih izgled izhaja. Zatorej molimo za kerščanske očeté in matere, da se vravnajo po Mariji in sv. Jožefu; potem se bodo gotovo tudi njih otroci ravnali po Jezusovem Sercu.

Posebno pa molimo v ta namen, da rase in napreduje veliko delo, ktero so Leon XIII 14. rožnika 1892 vstanovili v rešitev človeške družbe, namreč splošna bratovščina kerščanskih družin v čast sv. Družine v Nazaretu po vesoljni katoliški Cerkvi.

b) Posebni nameni.

11. **Nedelja Jezusov. presv. Serca.** Obvarovanje Tirolske dežele pred neverskim viharjem. Misijonarji med pogani. Pomoč v prehudi dušni in telesni zapuščeni. Kaznivnice.

12. **S. Antonija.** Premaganje mlačnosti in verske vnečarnosti. Pobljšanje slabih in maloserčnih grešnikov iz navade. Zapeljani otroci.

13. **S. Anton Pad.** Razširjanje III. reda. Spovedniki in pridigarji. Vredba božja v izvolitvi stanú.

14. **S. Bazilij.** Cerkev na Jutrovem. Katol. redovi. Važno vednostno početje.

15. **S. Vid.** Češko, zlasti misijoni na severnem Češkem.

16. **S. Janez Frančišk Regis.** Odvračevanje spridenosti po velikih mestih. Vstanova sv. Frančiška Regisa. Kerščanski nauki.

17. **S. Monstán.** Zverševanje sklepov na katoliških shodih. Dušno zveličanje mladeničev, ki je v toliki nevarnosti po mnogih vojašnicah. Pridno obiskovanje popoldanske božje službe.

18. **S. Rajmund.** Zoper nevarnosti v tovaršnjah s tuji. Neko katoliško časniško početje. Zidanje neke cerkve Jezusovega presv. Serca.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad, in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Dijak za prihodnji stan. — Dijaki mladenec za ljubo zdravje. — Mati, sin in hči za spreobrnjenje. — Neka družina v hudih zadregah. — Sestra priporoča svojega nevarno bolnega brata Mariji za ozdravljenje, ako je Bogu v čast, in prosi sv. Duha za hišni sv. blagoslov. — Oseba v nevarnih okoliščinah za varstvo na priprošnje N. lj. Gospé, sv. Ant. Pad. in sv. Alojzija. — Srečno doveršenje šolskega leta.

Zahvale

Bil sem v strašni smertni nevarnosti. Priznam, po čudeži in na prošnjo naše ljube Gospé angelja varha, sv. Jožefa, sv. Antona Padovanskega in mojega patrona sv. Frančiška Ksaverja rešen sem bil nagle in neprevidene smerti, katerim tu očitno zahvalo izrekam in katerim se tudi še v prihodnje s skesanim srcem izročam v njih varstvo in pomoč.

Franc Lavtižar

Kranjska gora, 1 junija 1893.

Večkrat sem se že zahvaljevala po Zgodnji Danici za velike milosti, ki mi jih je Marija sprosila od milosti Božje. Iz hvaležnosti in ljubezni do nje zopet hvalim njeno veliko usmiljenje, kar tudi vsim očitno naznanjam, da Ona, ki je zdravje bolnikov, ozdravela me je zopet prečudno.

Pretečeno jesen mesca septembra povrnila se mi je stara bolezen v nogi, ki terpi že 23 let. Zbadati in žgati me je začelo v kolenu, bolečine bile so od dne do dne večje in nisem mogla več stopiti na noge. Moj skerbni domači zdravnik ni mi mogel več pomagati, pošlje me toraj v ljubljansko bolnišnico, misleč, da je vnetje členkov in da mi nogo odvzamejo. Kako sem bila žalostna, lahko si vsakdo misli, posebno ker sem pretekla leta že več težkih operacij imela prestati. Ker so bolečine čez dalje večje prihajale operiral me je gospod dr. Šleimer 12. novembra nogo v kolenu, izvzemši mi več kosti, kar mi je sam priterdil, prav čudno, rana bila je 16 centimetrov dolga, res pregrozno, bolečine strašne, spanja nič ne, in zaradi velike izgube kervi oslabela sem toliko, da sama nisem mogla žljice k ustam nesti.

V tej veliki bolečini, obrnila sem se z velikim zaupanjem k Mariji sedem žalosti, in k sv. Jožefu, proseča, ako je božja volja, da bi zopet ozdravela, opravljala sem več devetdnevnih in hvala Bogu, reči moram, da ne zastoj. Mesca marca začelo se mi je boljšati, rana zacelila se mi je popolnoma, spanje in oslabele moči se mi vračajo, hodim že tudi precej dobro, in že brez palice, kar se mi vsi čudijo. V resnici, Bog je vsegamogočen, bodi mu čast

in hvala na vekomaj. Češčena in hvaljena bodi Marija sedem Žalosti in sv. Jožef; in kakor sta mi v mojemu življenju vedno pomagala, pomagajta mi še posebno na mojo zadnjo uro. O Marija, zdravje bolnikov, prosite za nas! Frančiška Doliner.

Badeče pri zidanem mostu 4. junija 1893.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Procesija presv. Rešnjega Telesa danes v nobeni duhovniji ni mogla slovesno obhajati. V Senklavžu so prevzvišeni gospod knez in škof opravili spreved in blagoslove v cerkvi. Pri opravi bili načelniki raznih oblastij in strel je spremljal opravilo. Tudi pri sv. Petru so opravili v cerkvi, in tako po duhovnijah v okolici, ter najberže skoro po vsi drželi. Dobro so pa zadeli, koder so procesijo odložili na nedeljo, kajti od S. R. Telesa do nedelje je vedno bilo; v nedeljo jutro pa je začelo silno prijazno solnce sijati in bil je dan za procesije, kakoršnega je „res Gospod naredil.“

Ljubljana. Novo mašo darovali bodo letos naslednji gg. bogoslovci četrtoletniki: Fr. Božič, iz Lošk. Pot. v Idriji; Vincencij Čibašek, iz Kranja, v Kranju; Fr. Dimnik, iz Jarš, pri sv. Petru v Ljublj.; Alojzij Jaklič, iz Srednje vasi, v Srednji vasi; Karol Jaklič, s Kerške vasi, v Višnji gori; Fr. Juvan, iz Šk. Loke, v Loki; Viktor Koechler, iz Ljubljane, pri Uršulinkah v Ljubljani; Fr. Krevs, iz Biške vasi, v Mirni peči; Anton Lavrenčič, na Verhpolju nad Vipavo; Janez Legat, z Breznice, na Breznici; Anton Medved, iz Št. Vida, v Št. Vidu na Dol.; Anton Poljšak, z Vipave, v Vipavi; Gašper Porenta, z st. Loke, v Stari Loki; Tomaž Rožnik, iz Horjula, v Horjulu; in naslednji gg. tretjeletniki: Matija Kastelic, iz Podgrada, v Podgradu; Jožef Koblar, iz Selc, v Selcih; Valentin Marčič, iz Boh. Bistr., na Boh. Bistrici; Anton Mlakar, iz Železnikov, pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Ignacij Nadrah, iz Zatičine, v Alojzijevišču v Ljubljani; Stanislav Peharec, iz Teržiča, v Teržiču; Janez Rihtaršič, iz Selc, v Selcih; Rafael Winkler, iz Idrije, v Idriji; Fr. Žužek, iz Lašč, v Vodica.

V ljubljanskem uršulinskem samostanu je 6. t. m., previdena s svetimi zakramenti, umerla čast. sestra lajka Marija Marjeta od previdnosti Božje. Polakinja, poprej Katarina Kasperek, v 47. letu svoje starosti in v 12. letu slovesne obljube. Bog ji daj večni mir!

Ljubezen do mamice. Spisal Jos. Matèjev. Izdala „Družba ss. Cirila in Metoda“ 1893; tisk Blaznikovih naslednikov. — Ta knjižica, odmenjena je za inladino, je polna blagih občutkov, ki naj bi jo zlasti učiteljski pripravniki prav pridno čitali. Taki spisi narod oblikujejo. Bodi torej knjižica iskreno pripočena.

Mnogim nepričakovanim in vsim drugim dobrotnikom. Ko je zadnjič „Danica“ prinesla resnično pisemce nekega dijaka, je to zbudilo toliko usmiljenih src, da bode mladenec ne le za letos zaupljivo oskerbljen, temveč bomo mu blezo nekaj prihranili še za prihodnje šolsko leto, da bo lažje doveršil osmo šolo. Tisučkrat Bog poverni vse dobrote, ki se terdno zanašamo, da se jih bo pridni dijak vrednega storil. Posebej zanj so došli naslednji darovi, ki so podobni srednji vstanovi, namreč: Gospa A. M. 1 gld.; Več

dobrih src 1 gld. 20 kr.; Gospa Vikt. M. 2 gld.; Več dobrih duš 1 gld. 60 kr.; Neimen. 2 gld.; Fr. P—l. 1 gld.; Po Job. Potrata več dobrih duš 1 gld. 50 kr.; Iz c. kr. tobačne tovarne dobre robe 4 gld. 20 kr.; M. P. in J. R. 2 gld.; Iz c. kr. drugega oddelka tobačne tovarne 20 gld. 22 kr.; U. B. in J. U. iz T. 2 gld. s pristavkom: „naj moli za najine otroke“; Iz nemškega Gradca Jos. Č. 10 gld.

Sploh za dijaško mizo: Jos. Č. iz Gradca 5 gld. — Neimenovan iz hvaležnosti za zadobljeno zdravje 1 gld. — Č. g. župnik Jern. Jarc 1 gld. — Neimenovan gospod 50 gld. — V. č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — M. P. 1 gld. — „Dobrovski denar 8 gld.“ — Č. g. Fr. Seraf. Pokoren 3 gld.

K temu bodi pristavljeno, da za pretekli mesec maj je bilo samo v „ljudski kuhinji“ od 154 mladenčev plačati 210 gld. 86 kr.

Praznik presv. Jezusovega Serca se bode v tukajšnji samostanski cerkvi pri č. gg. Uršulinkah, kakor druga leta, tudi letos slovesno obhajal prihodnji petek dne 9. junija in skoz vso osmino. V petek zjutraj bode ob 1/4 na 6 slovenska pridiga in slovesna sv. maša z leviti in blagoslovoma pred ozaljšanim altarjem presv. Serca. Drugi dan osmine pa bode ob 1/4 na 7 sv. maša v blagoslovu pred ozaljšanim altarji. Zvečer ob 7ih bo vsak dan ta pridiga in potem litanije. Češčeno in poveščevano bodi presveto Serce Jezusovo!

Najslajša Mati.

Oj blagor, blagor množici otročji,
Dokler pri materi je opazljivi,
Kak upno zrè v obraz ji ljubeznjivi,
Igrá veselo v njenem se obročji.

Je noč in dan pripravna na pomoč ji,
Če bliža se sovražnik zapeljivi,
Zapazi materni pogled ga živi:
Oj srečna, varna v njenem je naročji!

Ti, o Marija! si najslajša Mati,
Varuješ, braniš zlegov kristijane,
Priserčno ljubiš ti dušice vdane.

Mil'jone, ki stéla v raj si zlati,
Oj sprejmi tudi nas med nebeščane,
Češčena Mati sto in tisučkrat!

Radoslav.

Dobrotni darovi.

Za sv. Očeta: Fara Stari terg 4 gld. — Pervó zlato krono našemu ljubljensmu namestniku Kristusovemu Leonu XIII. č. g. župnik Jan. Keršič. — Č. g. kapl. Fr. Seraf. Pokoren 3 gld.

Za varhe Božjega groba: Fara Danica 5 gld. — Stari terg 3 gld. 85 kr. — Bloke 3 gld. 85 kr. — Grahovo 2 gld. — Sv. Trojica 1 gld. 36 kr. — Št. Vid 2 gld. — Uuec 1 gld. — Planina 2 gld. 50 kr. — Studeno 50 kr. — Babno polje 2 gld.

Za opravo ubožnih cerker: Č. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — S Stranj 20 gld. — Iz Košane 21 gld. 20 kr. — Iz Šmarij na Dolenjskem 21 gld. — Šmartin pri Litiji 28 gld. 40 kr. — Popravek: 20 kr., ki so v zad. listu pri Žalini preveč, naj se šteje k Št. Vidu pri Zatični.

Za Marijanišče: V. č. g. žup. Jern. Jarc 5 gld.

Za najpotrebniše misijone: Fara Stari terg 2 gld.

Za afrikanski misijon: Fara Grahovo 1 st. terdnjak

Za misijon v Adrijanopolju: Fara Stari terg 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Iz Šmartina pri Litiji po č. g. Fr. Pavliču 6 gld. — Č. g. žup. M. Kolar pri D. M. v Polji 23 gld. 30 kr. — Č. g. žup. Ivan Verhovnik 12 gld. 60 kr. — Iz Idrije 130 gld. — Ana Merzlikar 4 gld. 60 kr.